

I

Weekenden waren het beste. Het was eenvoudig te regelen om dan niet te hoeven werken. En dus was het makkelijker om de vrouwen te observeren in wie hij interesse had. Over het algemeen gingen zij dan ook niet naar hun werk, en dus had hij de kans om hun vaste gedragingen te observeren en te bedenken wat de beste manier was om hen te vermoorden.

Hij was goed in kijken. Zijn leraren, en later zijn werkgevers, hadden zijn aandacht voor details altijd geprezen. En dat hij nooit aan een project begon voordat hij de risico's en de mogelijkheden tegen elkaar had afgewogen. De eerste keer dat hij een moord pleegde had hij verwacht dat hij daarna nog in shock zou zijn, maar zelfs toen was hij erin geslaagd een plan te bedenken en zich daaraan te houden. Naderhand had hij pas beseft dat die daad een deur naar een missie had opengezet. En inmiddels had zijn missie een rol van centraal belang in zijn bestaan ingenomen.

Zoals vandaag. Hij was er nog niet helemaal uit wie de volgende zou zijn. Er stonden een paar namen op het lijstje dat hij in gedachten had, en hij wist hoe hij de uitverkorene wilde vermoorden. Het kwam vooral neer op uitzoeken of het logistiek ook zou werken. Wanneer je van plan was iemand op te hangen, moest je ervoor zorgen dat er iets was om diegene aan op te hangen. En hij had geen haast. De laatste stond hem nog helder voor de geest: een bron van diepe voldoening. Perfect uitgevoerd.

Maar deze... Alles klopte aan haar. Maar hij zou geen overhaaste eindbeslissing nemen. Niet zoals de eerste keer dat hij een voet in de wildernis had gezet, zoals hij er graag over mocht denken. Het was opwindend om die herinnering op te roepen nu hij hier naar een huis zat te kijken waar niets gebeurde. Spannend, maar ook beangstigend.

Het had op zoveel manieren fout kunnen aflopen.

Ze was alleen geweest. Dat kwam zo onverwacht dat hij was vergeten hoe hij moest lopen, zodat hij struikelde. Hij haalde zijn knokkels open aan de bakstenen muur, en er verscheen her en der bloed op zijn huid. Hij kon het niet helemaal geloven, maar ze was echt alleen. Geen lijfwacht, geen chauffeur, geen persoonlijk assistent, geen van de kwebbeltantes aan wie ze haar bestaansrecht leek te ontlenuen. Ze was alleen, en ze draafde de vijf treden af van haar voordeur naar de smalle strook grind die haar oneerlijk fraaie huis scheidde van de straat waar mensen zoals hij naartoe waren verbannen. Hij verwachtte half dat de deur nog een keer zou opengaan en dat iemand uit haar gevolg achter haar aan zou komen sukkelen om haar op een drafje in te halen voordat ze het tuinhek bereikte.

Maar nee. Er was niemand. Alleen zij.

Hij keek verwilderd om zich heen, zijn gebruikelijke vastbeslotenheid om in het straatbeeld op te gaan tot confetti versnipperd en verstrooid in de naar diesel stinkende wind die de stadslucht in beroering bracht. Maar niemand schonk ook maar enige aandacht aan hem. Een namiddag in Noord-Londen: niemand was met wie of wat dan ook bezig buiten zijn eigen kleine cluster van persoonlijke aangelegenheden, en al helemaal niet met haar. Want buiten de Twitter-gemeenschap zou ze door niemand worden herkend. In de ogen van de gemiddelde persoon op straat was ze niet meer dan de zoveelste dertiger uit Noord-Londen. Ze droeg dure merkjeans en een modieuze hoody, die haar onopvallende gedaante eerder omsloot dan verborg, met de leren schoudertas die je dat jaar gewoon móést hebben losjes op haar heup. Haar in verschillende kleuren blond geverfde haar was opgebonden in een losse paardenstaart. Niet echt een eerste blik waardig, laat staan een tweede. Het was amper voor te stellen dat iemand ooit kennis had genomen van iets wat ze had gezegd of gedaan.

Ze was zich niet bewust van zijn verwarring en deed het zware ijzeren poorthek open, met het griezelige geknars waarmee hij de laatste tijd vertrouwd was geraakt. Ze sloot het zorgvuldig achter zich en begon te lopen.

Hij kon niet helemaal geloven dat dit echt gebeurde. Hij had haar

drie weken lang in de gaten gehouden, wanneer hij er ook maar even tijd voor kon vrijmaken. En ze was er nog nooit alleen op uitgegaan. Ze was bang geworden, had hij geconcludeerd. Niet bang genoeg om haar mond te houden, maar bang genoeg om ervoor te zorgen dat er altijd iemand bij haar was om een oogje op haar te houden.

Na de dingen die ze de avond daarvoor tegen haar hadden gezegd, zou ze zich onder het dekbed hebben moeten verstoppen, door dreigementen tot overgave gedwongen. En niet over het voetpad moeten lopen paraderen en zich gedragen alsof zij degene was die het morele gelijk aan haar kant had in plaats van de waarheid te erkennen: dat ze een destructieve, ontwrichtende, gevaarlijke bitch was, die haar verdiende loon kreeg.

Hij was niet van plan geweest haar vandaag onder handen te nemen. Zo'n buitenkans had hij niet zien aankomen. Maar hij zou hem niet voorbij laten gaan. Een kans als deze zou hij misschien nooit meer krijgen. En hij had het in gedachten tenslotte al honderd keer doorgenomen; hij had elk element van het plan op zwakke plekken gecontroleerd en had nagedacht over hoe ze te ondervangen.

‘Verman je,’ vermaande hij zichzelf binnensmonds, terwijl hij in de pas met haar begon te lopen, met een paar meter en een stel tienermeisjes tussen hen in. Hij wist dat het nog lang zou kunnen duren voordat hij haar weer alleen zou treffen. ‘Verman je.’

Haar van de straat halen bleek veel eenvoudiger dan hij had verwacht. Vrouwen zoals zij, uit de middenklasse, zeker van hun status, eraan gewend dat de zaken lopen zoals zij willen, hadden een vals gevoel van veiligheid. Ze vertrouwden mensen, totdat iemand hun goede reden gaf om dat niet te doen. Ze had hem vertrouwd, omdat hij ervoor zorgde dat hij net zo overkwam als al die andere sneue gasten die hun vrouwen de zaak laten runnen: met de zweep tot de orde ge-roepen en tot laffe slaaf van een of andere bitch gemaakt.

Hij had zijn onderzoek gedaan. Hij kende de namen die zijn lulverhaal geloofwaardigheid zouden verlenen. Ze had zijn verhaal geloofd: dat haar radiostation haar in de studio nodig had om voor een zieke collega in te vallen. Ze was zonder morren in de auto gestapt. En toen had hij haar de foto's op zijn telefoon laten zien.

Daar was hij trots op geweest. Hij wist hoe hij een plan moest bedenken en verder moest uitstippelen, hoe hij zich moest voorbereiden. Haar dochter, die een basiscursus op de filmacademie volgde, was een lachwekkend eenvoudig verhaal geweest. Hij had zich voorgedaan als fotograaf die met een project over gijzelaars en protesten bezig was. Hij had er drie meisjes bij weten te betrekken, zodat het niet leek alsof hij een viererik was die het op één meisje in het bijzonder gemunt had. Vervolgens had hij een fotoserie van hen zo gemoniteerd dat het leek alsof ze gevangen werden gehouden en gemarteld waren. En nu had hij een reeks nauwkeurig bewerkte foto's op zijn telefoon staan die hem van het perfecte pressiemiddel voorzag.

Zodra hij haar de eerste opname liet zien, verstarde ze helemaal. Een zachte snik achter haar gesloten lippen. Ze had zich vermand en had met een stem die een octaaf of meer omhoog schoot gevraagd: 'Wat wil je?'

'Het gaat er eerder om wat jij wilt. Je wilt toch dat je dochter hier levend uit komt?'

'Dat is een domme vraag,' zei zij, en hij zag een vlaag woede op haar gezicht.

Dat soort gedrag duldde hij niet. Hij haalde zijn linkerhand van de versnellingspook en sloeg haar met de rug van zijn hand hard in haar gezicht. Ze schreeuwde het uit en kromp ineen, weg van hem. 'Dwing me nu niet haar oppasser te bellen. Je wilt niet meemaken wat er met Madison gebeurt als ik dat wel moet doen.' Hij snoof. 'Madison. Wat is dat nou verdomme weer voor een naam? We kennen geen grenzen. We zullen haar met een mes bewerken, we zullen haar verkrachten, we zullen haar in een zodanige staat achterlaten dat niemand haar ooit nog zal willen aanraken. Of het moet uit medelijden zijn. Dus doe verdomme wat je gezegd wordt.'

Haar ogen werden groot en haar mond vormde een gepijnigde 'o'. Hij moest toegeven: het deed hem echt genoeg om haar de prijs te zien betalen voor haar gezeur en geklaag en gemekker. Ze had mannen zoals hij vrouwenhaters genoemd. Dat was het tegenovergestelde van wat ze waren. Mannen zoals hij hielden van vrouwen. Ze begrepen welk leven vrouwen het best paste. Ze wisten wat vrouwen echt

wilden. Echte vrouwen wilden de buitenwereld niet in om hun mening de hele tijd luidkeels te lopen verkondigen. Ze wilden een thuis maken, voor het gezin zorgen, thuis hun stempel zetten en hun macht uitoefenen. Door vrouw te zijn, en geen namaakman.

De rest was eenvoudig geweest. Weer terug naar haar huis nadat haar personeel naar huis was gegaan. De garage in. Pols met een handboei vast aan de armsteun om het er te laten uitzien alsof ze vastbesloten was niet van gedachten te veranderen. Een slang van de uitlaat bij de auto naar binnen. Het boek op de stoel naast haar, om zichzelf te herinneren aan de wortels van waar hij mee bezig was. Hij had er op elk gegeven moment van kunnen afzien, had haar gratie kunnen verlenen. Maar wat zou daar het nut van zijn geweest? Zelfs als ze zich anders zou gaan gedragen, zou het nog niets veranderen. Hij keek nog een laatste keer en sloot toen de garagedeur.

Ze vonden haar de volgende ochtend.

2

Carol Jordan liet het laatste laagje port walsen in haar glas en dacht bijna smachtend na over moord. Ze hoopte dat het er voor de toevallige toeschouwer uitzag alsof ze met de steel van haar glas zat te spelen. Maar eigenlijk hield ze het glas zo stevig vast dat ze bang was dat het in haar vingers zou kunnen knappen. De man links van haar, die er niet uitzag als iemand die je een klap wilde verkopen, boog zich naar voren om zijn punt meer kracht bij te zetten.

‘Het is helemaal niet moeilijk om heel belangrijke personen op te sporen als je je inspanningen zorgvuldig richting geeft,’ zei hij.

En opnieuw wilde ze meteen reageren door hem een klap tegen zijn smalle zelfvoldane gezicht te geven, om die scherpe neus tegen haar vuist te voelen knarsen, om zijn varkensoogjes diep geschokt groter te zien worden.

In plaats daarvan sloeg ze het laatste restje van haar drankje achterover en schoof ze haar lege glas naar haar gulle gastheer, die er nonchalant opnieuw een ruime hoeveelheid Dow’s uit 2007 in uitschonk. De

man aan haar linkerkant had hem al ‘waarschijnlijk de beste port die Dow ooit heeft geproduceerd’ genoemd, terwijl hij er het zoveelste brok stilton mee wegspoelde. Ze wist niet genoeg van port om dat tegen te spreken, maar dat wilde ze wel ontzettend graag.

‘U hebt vast gelijk,’ mompelde Carol opnieuw, waarbij ze probeerde niet te onbeleefd opstandig te klinken. Ze kon zich de laatste keer dat ze zo’n formeel diner had bijgewoond niet herinneren, maar ze was niet vergeten welke plichten de acceptatie van een uitnodiging om samen te gaan eten met zich meebracht. Die waren haar aan de eettafel van haar moeder ingeprent: glimlachen, knikken, het met mensen eens zijn, niet over politiek beginnen en nooit ofte nimmer een scène schoppen.

Gelukkig voor de rest van het gezelschap hadden jaren werken als leidinggevende bij de politie de waarschuwingen van haar moeder over het vermijden van politiek aan de eettafel alleen maar versterkt. Wanneer je budget en zelfs het bestaan van je team van de grootmoedigheid van politici afhankelijk was, leerde je al snel geen mening te uiten die je later als een vampier in de hals zou kunnen komen bijten. Carol had zich in de loop der jaren met veel zorg de kunst eigen gemaakt om er geen controversiële opvattingen op na te houden, voor het geval ze zich op het verkeerde moment iets zou laten ontvallen. Dat liet ze over aan de jongere leden van lagere rang van haar team, die haar zwijzaamheid meer dan goedmaakten.

Niet dat zich tijdens haar carrière als baas van een eliteteam voor moordzaken veel van dit soort gelegenheden hadden voorgedaan. Haar baan had haar volledig in beslag genomen en eiste veel meer van haar tijd op dan de veertig uur waarvoor ze had getekend. Carol koesterde de overgebleven tijd om de dingen te doen die ze het liefst deed. Zoals slapen. En niet eindeloze uren bij iemand anders aan tafel zitten om oervervelende rijke klootzakken te horen uitweiden over de onbillijkheid van wie er dan ook tussen hen en hun volgende miljoen stond.

Maar tegenwoordig had ze niets anders dan overgebleven tijd. De carrière waaraan ze haar identiteit had ontleend was voorbij. Op dit soort momenten moest ze zichzelf eraan herinneren dat het haar eigen

keuze was geweest. Ze had nog steeds inspecteur Jordan van de recherche kunnen zijn. Maar ze had ervoor gekozen om gewoon Carol Jordan te zijn: de zoveelste nieuwkomer in een landelijke vallei in Yorkshire, die genadeloos werd binnengevallen door mensen die geen band hadden met het landschap dat hen omringde, afgezien van het feit dat ze het er beter naar hun zin hadden dan in de voorsteden die ze achter zich hadden gelaten.

Haar gastheer, George Nicholas, vormde een uitzondering. Zijn familie had het grote georgiaanse herenhuis aan de kop van de vallei gebouwd, waar ze iets meer dan tweehonderd jaar onafgebroken hadden gewoond. Hij had het soort achtergrond van comfortabele privileges dat Carol geneigd was te verachten. Bij hun kennismaking was ze na één blik op zijn geschrobde roze huid, zijn patricische profiel en een kledingkeuze die rechtstreeks uit een catalogus met kleding voor landelijke heren zou kunnen komen, vastbesloten geweest hem te wantrouwen en onaardig te vinden. Maar de onwrikbare charme waarmee hij haar vijandigheid tegemoet was getreden en negeerde, had haar uiteindelijk ontwapend. En dan waren die vervloekte honden er nog.

Later was ze erachter gekomen waarom hij geloofde dat hij de laatste van het geslacht zou zijn die het herenhuis zou bewonen. Hij was drie jaar daarvoor weduwnaar geworden, toen zijn vrouw bij een auto-ongeluk om het leven kwam. Hij liet weinig merken van zijn verdriet, maar voor iemand die zo vertrouwd was met trauma's als Carol, was het duidelijk te zien.

Carol schraapte haar keel en schoof haar stoel van tafel. 'Ik moest maar eens gaan, George,' zei ze. Nog geen dubbele tong of aarzeling die verraadde hoeveel ze had gedronken.

De lachlijntjes rond zijn ogen verdwenen, net zoals de glimlach die de vrouw naast hem bij hem had opgeroepen met haar ironische opmerking die Carol maar half had verstaan. 'Weet je dat zeker?' Hij klonk teleurgesteld. Ze kon hem geen ongelijk geven. Hij had haar al weken geprobeerd over te halen om een keer bij hem te komen eten. En nu ze hier was greep ze de eerste de beste gelegenheid aan om ervandoor te gaan. 'We hebben nog niet eens koffie gehad.'

Carol koos voor een berouwvolle aanpak. ‘Flash is nog een beetje jong om te lang alleen te zijn.’

Hij beantwoordde haar spijt met een neerwaartse beweging van zijn mondhoeken. ‘Ik val dus in de kuil die ik voor de ander had gegraven.’

‘Wie is Flash?’ De vraag kwam van een oudere man verderop aan tafel, die er door zijn vlezige rode gezicht en zijn verscheidene onderkinnen uitzag als een van de vrolijkere afbeeldingen uit een boek van Dickens.

‘Carol was zo aardig om een van de puppy’s van Jess over te nemen,’ zei George, nu weer de joviale gastheer. ‘Eentje die bang is voor schapen.’

‘Bang voor schapen?’ De pickwickiaanse vragensteller zag er net zo ongelovig uit als hij klonk.

‘Dat komt af en toe voor,’ zei George op milde toon. ‘Er hoeft maar een ooi te blaten of Flash steekt haar staart tussen haar benen en gaat ervandoor. Carol heeft de hond van gedwongen ontslag gered.’

‘En ze is geweldig gezelschap,’ zei Carol. ‘Maar ze is nog niet veel meer dan een pup. En net zoals alle bordercollies houdt ze er niet van om langere tijd alleen te zijn. Dus ik moest maar eens naar huis.’

De man die ze een klap had willen geven zei snuivend: ‘Uw hond klinkt als een grotere tiran dan onze babysitter. En dat wil iets zeggen.’

‘Helemaal niet, Charlie,’ zei George. ‘Carol heeft helemaal gelijk. Wanneer je een pup fatsoenlijk behandelt, krijg je uiteindelijk het beste soort hond.’ Hij glimlachte, zijn donkere ogen hartelijk. ‘Ik zal je door Jackie naar huis laten brengen. Dan kun je je auto ophalen als je morgenochtend met Flash een stuk gaat lopen.’

Carol fronste haar voorhoofd. Dus hij had toch in de gaten gehouden hoeveel ze al ophad. Die gedachte maakte haar kwaad. Wat ze dronk moest ze zelf weten. Je kon van niemand die zoiets had meegeemaakt als zij verwachten dat hij de dag zonder enig hulpmiddel zou kunnen doorkomen. Ze wist dat ze de drank onder controle had en niet andersom, wat iemand anders er ook van mocht denken. Of een bepaalde persoon in het bijzonder.

Ze zette die gedachte van zich af en dwong zichzelf nonchalant te

klinken. ‘Niet nodig. Jackie heeft genoeg te doen in de keuken. Ik kan nog prima rijden.’

De man links van haar maakte een licht schamper geluid. ‘Ik zal mijn chauffeur je laten brengen,’ zei hij, en hij gaf haar een minzaam klopje op haar hand.

Carol stond op, vast op haar benen. ‘Heel vriendelijk van u, maar dat is niet nodig. Het is maar een paar kilometer verderop langs dezelfde weg. Het is er op dit uur zo stil als het graf.’ Ze sprak met het gezag van een vrouw die eraan gewend is geraakt om gehoorzaamd te worden.

George stond haastig op en tuitte zijn lippen. ‘Ik loop met je mee naar je auto,’ zei hij op zijn onveranderlijk beleefde toon.

‘Heel leuk om met jullie allemaal kennis te maken,’ loog Carol, die haar glimlach de tafel liet rondgaan, met zijn chaos van kristal en tafelzilver, porseleinen serviesgoed en kaasplank op de late avond. Acht mensen die ze nooit meer hoefde te zien, als ze geluk had. Acht mensen die waarschijnlijk een zucht van verlichting slaakten dat het buitenbeentje het gelijkgestemde gezelschap had verlaten. George deed de deur van de eetkamer open en stapte opzij om haar te laten voorgaan in de met grote tegels betegelde hal. De subtiele verlichting deed de bejaarde vloerkleden oplichten, of misschien was dat de wijn, dacht Carol terwijl ze naar de brede voordeur liep.

George bleef staan in het portaal en keek naar de jassen die aan de haakjes voor gasten hingen. Hij stak een hand uit naar een lange zwarte kasjmieren jas, hield toen in en wierp haar over zijn schouder een glimlach toe. ‘De Barbour, toch?’

Carol werd door schaamte overvallen. Ze had met opzet voor de jas gekozen waarin ze altijd met de hond ging lopen en had koppig geweigerd zich van onder tot boven netjes aan te kleden voor iets wat ze eigenlijk niet wilde doen. En nu voelde het als een moedwillige belediging aan het adres van een man die haar alleen maar welwillendheid en een vriendelijk gezicht had getoond. ‘Hij past meer bij de Land Rover dan bij mijn jurk,’ zei ze, en ze gebarde naar de zwarte, nauwsluitende jurk van tricotzijde die haar beter paste dan vroeger. Ze had een ander figuur dan de vrouw die hem had gekocht: door het zware

lichamelijke werk waren haar schouders breder geworden en waren haar heupen en dijen anders gevormd.

Hij hielp haar in de waxcoat. ‘Het contrast bevalt me wel,’ zei hij. Ze kon zijn gezicht niet zien, maar ze kon de glimlach in zijn stem horen. ‘Bedankt dat je bent gekomen, Carol. Ik hoop dat het niet al te erg was. Ik beloof je dat het de volgende keer een wat relaxtere avond wordt. Een rustig avondmaal in de keuken wellicht?’

‘Ik verbaas me over je vasthoudendheid.’ Ze draaide zich om en keek hem aan, haar grijze ogen in de zijne. ‘Ik zou mezelf allang hebben opgegeven.’

‘Het geheim van mijn succes: vasthoudendheid. Ik was nooit de slimste of de beste van mijn kameraden, maar ik leerde dat ik door me ergens in vast te bijten over het algemeen tot een acceptabel resultaat kon komen. Zo heb ik Diana ook zover gekregen om met me te trouwen.’ Hij deed de deur open, en ze huiverden in de koude lucht. ‘En over vasthoudendheid gesproken... Weet je echt zeker dat je wilt rijden? Het is geen enkel probleem om je door Jackie te laten afzetten.’

‘Het gaat prima, George. Echt.’ Ze ging het berijpte grind op en liep er knerpend overheen, dankbaar voor de nabijheid van zijn arm toen ze door de voor haar ongebruikelijk hoge hakken een paar meter van de auto haar evenwicht verloor. ‘Mijn god, het is zo’n tijd geleden dat ik deze schoenen heb gedragen,’ zei ze met een gemaakt lachje.

‘Een van de redenen waarom ik er dankbaar voor ben dat ik een vent ben.’ George deed een stap naar achteren toen ze het portier van de Land Rover opentrok en zichzelf met een zwaai op de hoge zitting liet glijden. ‘Doe voorzichtig. Misschien zie ik je morgen op de heuvel?’

‘Waarschijnlijk wel. Nogmaals bedankt voor een heerlijk etentje.’ Ze trok het zware portier met een klap dicht en wekte de lawaaierige dieselmotor tot leven. Er zat een licht waas van rijp op de voorruit, maar daar rekende ze met een paar bewegingen van de ruitenwissers mee af. Carol zette de airco op de hoogste stand om de voorruit schoon te houden, duwde de versnellingspook uit z’n vrij en reed weg over de oprijlaan. George’ opmerking over zijn overleden vrouw, die om het leven was gekomen bij een door een dronken automobilist